

דף כו.

עין משפט א.

או"ח סימן שצח פעיף יא

יא. יג. עיר שהקיפוח ואח"כ התיישבו בה, מודדין לה ממקום ישיבתה, ואם ישבה ואח"כ הוקפה, מודדין לה מהיקפה.

עין משפט ב.ג.

או"ח סימן שסב פעיף א

א. כל מחיצה שנעשתה שלא לדור ב בתוכה אלא לצניעות או לשמור דברים בתוכה או לישוב בה כדי לשמור השדות, אינה מחיצה לעשות מה שבתוכה מוקף לדירה אלא מחיצה לטלטל מה שבתוכה וע"כ אם המקום יותר מבית סאתים לא הוי מחיצה לטלטל בכולה ב כמו במחיצה לדירה.

ב. אילן שענפיו יורדים למטה מג' טפחים מן הארץ ד ועיקרן במקום חיבור לאילן גבוה מעשרה חשובים כמחיצה לטלטל ומותר לטלטל בכולו ה ובלבד שימלא האויר שבין הענפים בעצים או בקש' ויקשור הענפים שלא ינידם הרוח, שכל מחיצה שאינה יכולה לעמוד ברוח מצויה אינה מחיצה כלל.

ודוקא עד גודל בית סאתים אבל ביותר מסאתים אפי' נטעם לשם מחיצה כיון שאינו עשוי לדור בתוכו לאו מחיצה ז.

ב. עירובין כ"ו.

ג. אלא בד' אמות בלבד.

ד. דהוי לבוד, ממשנה עירובין צ"ט.

ה. אפי' במקום שאינו גבוה עשרה טפחים דהוי ליה חורי רה"י, מ"ב אות ו'.

ו. ש"ע המילוי מתחזקת המחיצה שלא תתנדנד ע"י הרוח, וג"כ צריך קשירת הענפים בארץ, מ"ב אות ז'.

ז. מ"מ אם מילא הקש לשם דירה ממש אפי' לא נטע האילן לכך הוי מחיצה אם רוב הדופן מקש. מ"ב אות י' ממ"א.

דף כו:

או"ח סימן שפ סעיף א

עין משפט א.ב.

א. אחד מבני החצר ששכח ולא ערב עם האחרים, הוא אוסר עליהם לטלטל, ותקנתם שיבטל להם רשותו^ה, ויאמר רשותי מבוטלת לכם או קנויה לכם, ואין צריך לקנות בקנין סודר^ט, ויכול לבטל אף משתחשך.

ואם דר עם ארבעה או חמשה צריך לבטל לכל אחד ואחד^י שיאמר לו רשותי מבוטלת לך ולך.
וי"א שדי שיאמר רשותי מבוטלת לכלכם^כ.

ב. אם ביטל רשותו סתם, לא ביטל אלא רשותו שיש לו בחצר^ל, ע"כ הם מותרים להוציא מבתיהם לחצר, וגם הוא כדינו כאורח בעלמא, אבל אסורין לכלם להוציא מביתו לחצר^מ, וגם לו אסור^נ.
וי"א שצריך לנעול ביתו כדי שלא יבא להוציא באיסור^ס, ולא יפתח את ביתו אלא כשרוצה לצאת ולבא, ונועל אותו מיד אחר יציאתו או בואו אליו.

- ה. משנה עירובין ס"ט. ואפי' בשכח אוסר וכ"ש אם הזיד ולא עירב דאוסר עליהם, אבל גם בהזיד מועיל ביטול רשותו, מ"ב אות א'. ואוסר עליהם לטלטל היינו מהבית לחצר אבל בחצר עצמו כלים ששבתו בחצר מותר וגם לחצר השניה שלזה לא צריך ערוב.
ו. דהוא רק סילוק רשות בעלמא כדי שלא יאסור עליהם, ומטעם זה מותר לבטל גם משתחשך, מ"ב אות ג'.
ז. ולא אומרים כיון שבטל לאחד מהם דעתו לבטל לכל אחד מבני החצר כדי שלא יאסר עליהם, מ"ב אות ד'.
ח. משמע דלדעה ראשונה לא מהני שיאמר לכלכם דאפשר היינו רובכם דרוב ככל, ושוב הנותרים אוסרים על כלם, ט"ז, מ"ב אות ה'.
ט. ולא של הבית.
י. שהרי לא ביטל להם רשות ביתו.
יא. מביתו לחצר, ואין לומר על ביתו שיש לו דין כאורח בו, שהרי לא ביטל להם אותו.
יב. ובמקום דחק יש לסמוך על המקילין וא"צ נעילת דלת, מ"ב אות י"א.

עין משפט ג.

או"ח סימן שפ סעיף ב

ג. אם ביטל להם גם רשות ביתו, מותרים בין הוא בין הם להוציא לחצר^ע, בין מביתו בין מבתיהם.

עין משפט ד.

או"ח סימן שפו סעיף ה

ה. אין מערבין בכמהין ופטריות^פ, ולא בתבלין, ולא בעדשים^ז, ולא בחטים ושעורים, ולא במים לבדם^ק ולא במלח לבדו ואם ערבן יחד מערבין בהם וי"א דוקא שנתן שמן לתוכן^ר, וי"א שמערבין בתבלין^ש.

- ע. והיינו לאחר שהחזיקו אנשי החצר את רשותו. ע"י שהוציאו הם מבתיהם לחצר, שקודם שיוציאו הם אם יוציא הוא מביתו לחצר אז בזה חוזר מביטולו, מ"ב אות י"ב.
- פ. שאינם באים אלא באקראי ואין דעתו של אדם לסמוך עליהם לא לסעודה ולא ללפתן, אבל דעת הגאון שמערבין בכמהין ופטריות מבושלין, מ"ב אות כ"ג.
- צ. היינו עדשים וחסים ושעורים חיים, וה"ה אורז וקטניות יבשים שאין ראויין לאכילה כמות שהן, מ"ב אות כ"ה.
- ק. דלאו מזון הוא.
- ר. ומיירי באין שיעור בשמן לבדו ויחד עם תערובת המים ומלח יש בהם שיעור ללפת ב' סעודות, מ"ב אות כ"ט.
- ש. כיון שראוי לתבל בו האוכל חשוב הוא לערב בו, ושיעורו חצי רביעית, ובשעת הדחק יש לסמוך על המקילין בתבלין, אך יש ליזהר לא לערב בפלפלין, מ"ב אות ל'.